

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/294/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713207145
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2713207145.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudkýň: JUDr. Eva Barcajová a JUDr. Katarína Slováčeková v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnencom: Tomáš Kušník, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: T. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/X, B., zastúpený advokátom: JUDr. Ján Pekar, AK so sídlom Potočná 191/39, Skalica, o zaplatenie sumy 2.983,20 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 19. júla 2016 č.k. 5C/413/2013-136 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaný má právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol (výrok I.) a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v podiele 26,06% jeho trov konania (výrok II. rozsudku).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 34, § 39, § 40 ods. 1, 2 a 3, § 324 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2 OZ, § 497, § 272 ods. 1, 2, § 272 ods. 1, 2, § 273 ods. 1, 2 a 3 ObZ, § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z., § 52 ods. 1, 3 OZ a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., § 5b zákona č. 250/2007 Z.z.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd mal v konaní listinnými dôkazmi preukázané, že pôvodný veriteľ - banka si nespĺnila svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a to písomne vyzvať žalovaného k úhrade dlhu a bez tohto postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.6.2011 na žalobcu pohľadávku voči žalovanému zo zmluvy o úvere. Splatnosť úveru vyhlásil následne až žalobca jednostranným úkonom smerujúcim k zosplatneniu úveru - oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.7.2011. Doručenie výzvy, ktorá má predchádzať k zosplatneniu úveru pôvodným veriteľom, žalobca nepreukázal. Pokiaľ banka nevyzvala dlžníka k splneniu omeškaných pohľadávok, nebola v zmysle zákona oprávnená postúpiť svoju nesplatnú pohľadávku žalobcovi, čím nebola splnená požiadavka, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní. Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho a príslušenstva v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 28.6.2011 je preto

neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom). Z listinných dôkazov nie je ani zrejmé, či bolo žalovanému oznámené postúpenie pohľadávky a teda nie je zrejmé, či sa postupovalo podľa § 526 Občianskeho zákonníka (Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.). Hoci žalobca súdu predložil listinný dôkaz - oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.7.2011 vystavené pôvodným veriteľom, nepreukázal však, či toto oznámenie bolo reálne žalovanému doručené. V danom prípade zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobca nepreukázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému naňho postúpená, boli tieto podmienky postúpenia splnené. Možno síce považovať za preukázanú požiadavku 90-dňového omeškania žalovaného, nebolo však preukázané, že by bol žalovaný pred postúpením pohľadávky zo strany pôvodného veriteľa písomne vyzvaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Žalobca tak nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ani to, že postúpenie je platné a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom. Vzhľadom na uvedené treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom v konaní uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie a preto súd žalobu vo zvyšku zamietol. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, 2 C.s.p. a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26,06 %. Žalobca si v podanej žalobe uplatnil zaplatenie sumy 2 983,20 eur a celkove mu bolo prisúdených 1 880,54 eur, čo predstavuje úspech na 63,03 % a neúspech na 36,97 %. Za týchto okolností vzniklo žalobcovi právo na náhradu trov konania v podiele čistého úspechu 26,06 %. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré žalobca odôvodňuje nasledovne. Je toho názoru, že zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá už je splatná. Predmetné ustanovenie je potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nielen časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zrejмый aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/511/2015 z 19.12.2015, Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.05.2015 sp. zn. 8Co/163/2015, Krajského súdu v Žiline zo 04.11.2015 sp. zn. 7Co/540/2015. Postupca svoje právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru z dôvodu, že žalovaný sa dostal do omeškania, termíny dohodnuté v splátkovom kalendári neplnil, zo strany postupcu nebolo využité, pričom mimoriadnu splatnosť vyhlásil žalobca a to podaním zo dňa 18.07.2011 označeným ako výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 06.08.2011. Žalobca zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcu nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky a v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.04.2014 sp. zn. 19C/34/2017. Je toho názoru, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd prvej inštancie má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11.06.2003 sp. zn. 4 Obo 210/2001, uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30.11.2015 sp. zn. 8Co/564/2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre z 27.06.2014 sp. zn. 9Co/133/2013. Ďalej žalobca uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, nakoľko predmetom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Ďalej žalobca poukázal na to, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách. S

nedorúčením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcia vyplývajúca zo Zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 Zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza z 12.10.2015 sp. zn. 8C/67/2013, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo 16.03.2016 sp. zn. 12C/223/2015. Na základe uvedeného je teda toho názoru, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu a platného postúpenia pohľadávky, predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok.

5. K odvolaniu žalobcu zaslal písomné vyjadrenie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v ktorom uviedol, že žiada odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie z 19.07.2016 ako vecne správny potvrdil s tým, že žiada priznať náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný uviedol, že v zmluve o splátkovú úveru č. 0252642667 sa nenachádza žiadne také zmluvné dojednanie, z ktorého by vyplývala dohoda zmluvných strán o tom, že veriteľ môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Takéto právo je zakotvené len vo všeobecných obchodných podmienkach v bode 7.6.1., ktorá zmluvná podmienka je však neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ustanovení § 52 ods. 2 OZ. Ďalej žalovaný uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách je potrebné vykladať v tom zmysle, že ide o právnu úpravu, ktorá je lex specialis voči Občianskemu zákonníku a je toho názoru, že pokiaľ nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany banky, pohľadávka doposiaľ nie je splatná v celom rozsahu a preto nemožno v takom prípade hovoriť ani o peňažnom záväzku či o časti peňažného záväzku dlžníka voči banke. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave v rozsudku sp. zn. 23Co/110/2016-118 zo dňa 16.05.2016. Zákon stanovuje pre právny úkon banky v podobe postúpenia pohľadávky ďalšie podmienky okrem tým, ktoré sú uvedené v ustanovení § 524 a nasl. OZ. Nedodržanie podmienok stanovených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách znamená, že banka postupuje v rozpore s týmto ustanovením, t.j. postupuje v rozpore so zákonom.

6. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP. Keďže ale odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 CSP).

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 201 a 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c), f) OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. e), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) - teda s výnimkou zastavenej časti a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

8. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie je návrh žalobcu, ktorým sa domáha od žalovaného zaplata sumy 2.983,20 eur spolu s úrokom z omeškania za obdobie od 21.10.2010 do 06.08.2011 vo výške 19,27 eur a ročný úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.983,20 eur od 07.08.2011 do zaplata.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu v časti istiny 1.102,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 07.08.2011 do zaplata zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, včítane jeho obsahového vymedzenia, je predmetom odvolacieho prieskumu skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, o ktorý svoje právne závery oprel i súd odvolací.

10. Súd prvej inštancie pritom postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie.

11. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v dôsledku nesprávnej aplikácie § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

12. Predmetom konania je pritom pohľadávka, ktorej zaplata sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným, bolo preto potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložil kópiu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.6.2011 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, a.s. teda žalobcom a oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 18.07.2011 adresované žalovanému. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

13. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len zákon o bankách) aplikovaného na danú právnu vec súdom prvej inštancie, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Argumentácia súdu prvej inštancie v preskúvanom rozsudku o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu sa zakladá na tom, že v zmysle cit. § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno postúpiť iba pohľadávku

splatnú. Žalobca však v konaní nepreukázal splatnosť pohľadávky pred jej postúpením, v dôsledku čoho zmluva o postúpení je neplatná. Táto argumentácia súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu neobstojí (tu je potom potrebné dať za pravdu odvolateľovi), pretože z citovaného zákonného ustanovenia uvedenú podmienku postúpenia (splatnosť pohľadávky pred jej postúpením) nie je možné vyvodiť, na druhej strane to ale nemá vplyv na správnosť výroku preskúmaného rozsudku, ktorým bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá z nasledovných dôvodov:

15. Podľa § 120 ods. 1 OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

16. Podľa § 132 OSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosť prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

17. Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Strana ktorá, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

18. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 OSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

19. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 OSP (akt. § 132 ods. 1 CSP) tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. I keď pre platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách podľa odvolacieho súdu nevyplýva podmienka jej splatnosti, predmetné zákonné ustanovenie ale vyžaduje predchádzajúcu písomnú výzvu banky na splnenie si povinnosti dlžníkom. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že banka klienta (dlžníka) pred postúpením písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškani so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie už len týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

20. Je nesporné, že žalobca v konaní neunesol svoju dôkaznú povinnosť a relevantným spôsobom nepreukázal (dokonca ani netvrdil), že žalovaný ako dlžník bol jeho pôvodným veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s., po splnení podmienky omeškania s plnením pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, písomne vyzvaný bankou na splnenie peňažného záväzku, čo napokon žalobca ani v odvolaní nepopiera. Prítom existencia a doručenie tejto písomnej výzvy je zákonnou podmienkou pre následné postúpenie predmetnej pohľadávky bankou na iný subjekt. Keďže podľa preukázaného, v danom prípade táto zákonná podmienka splnená nebola, na čo poukázal i súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, žalobca v tomto smere neunesol svoje dôkazné bremeno, k postúpeniu pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s., na žalobcu došlo v rozpore so zákonom a preto je takýto právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka skutočne neplatný.

21. K argumentácii odvolateľa, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/210/2001, odvolací súd poukazuje na to, že rozpor právneho úkonu so zákonom zakladá jeho absolútnu neplatnosť, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti ex offo aj bez toho, aby ju niektorý z účastníkov namietal (§ 39 Občianskeho zákonníka).

22. Už samotný vyššie uvedený záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom na preukázanie splnenia zákonom vyžadovaných podmienok pre postúpenie predmetného dlhu postačuje pre záver o dôvodnosti zamietnutia jeho žaloby a ďalšie dôvody súdu prvej inštancie, pre ktoré žalobu zamietol už boli nadbytočné a irelevantné, už bez potreby sa nimi bližšie zaoberať.

23. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane správneho závislého výroku o náhrade trov konania žalovaného, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

25. Odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V odvolacom konaní žalobca úspešný nebol, preto odvolací súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

26. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).